

mente, at man burde give sig Tid til at overveje en Nyordning; efter hans Opfattelse kunde man godt foreløbig blive staaende ved den gældende Ordning. Saavel *Gustav Pedersen* (S.) som *Lynnerup Nielsen* (D. K.) gik skarpt imod Lovforslaget.

Efter at Lovforslaget var sendt i Udvalg, viste det sig, at Forhandlingerne ikke kunde tilendebringes inden 15. December, og man enedes da om en midlertidig Forlængelse af den hidtil gældende Ordning (jfr. nærmest efterfølgende Sag).

Udvalget stillede Arbejds- og Socialministeriet en Række Spørgsmaal og modtog som Svar herpaa udførlige Redegørelser, der er trykt som Bilag til den afgivne Betænkning. I denne indstiller et Flertal (V., K. F. og R. V.) Lovforslaget til Vedtagelse med de foran omtalte Ændringer.

De *socialdemokratiske* Udvalgsmedlemmer udtaler, at de ikke kan erkende, at det er forsvarligt at ophæve de gennem Lovanordningerne af 20. Marts 1945 gennemførte ekstraordinære Forbedringer af de arbejdsløses og arbejdsfordeltes Kaar.

»Forholdet er det, at en stor Del af de Besværligheder, der gav en Række Produktionsomraader store Beskæftigelsesvanskeligheder, endnu ikke er overvundet.

Tilførselen af Raastoffer og Brændsel er stadig saa mangelfuld, at mange Virksomheder maa lade deres Arbejdere og Funktionærer gaa paa nedsat Arbejdstid eller være helt uden Beskæftigelse, uden at det altid er muligt eller hensigtsmæssigt for de paagældende at gaa over i anden Virksomhed.

Naar dertil tages i Betragtning, at de Hjem, der rammes af de deraf følgende Nedskæringer, har opbrugt alle deres Reserver i de Aar, hvor de ikke fik Dækning for Prisstigningerne, og naar man endvidere betænker, at ikke mindst det at faa anskaffet de mest paakrævede og paatrængende Fornylser i Beklædning og Hjem stiller langt større Krav end tidligere, vil det være uforsvarligt at nedsætte de Beløb, der ydes de arbejdsløse og arbejdsfordelte.

Især vil det virke udæskende at foretage denne Nedskæring i Vintermaanederne, hvor et Husholdningsbudget erfaringsmæssigt er haardest anspændt — og ydermere paa et Tidspunkt, hvor man netop kan vente, at de nye Varer kommer frem med Mulighed for, at nogle af de værste Huller fra Besættelsestiden kan stoppes.

Mindretallet stiller derfor Forslag om, at nævnte Lovanordning forlænges til 1. April 1946, idet man gaar ud fra, at det i Slutningen af Marts Maaned er muligt at vurdere Lønsituationen saa sikkert, at man paa Basis af det til den Tid fastlagte Lønniveau kan forhandle om Dagpengesatser og Regulering af disse, saaledes at de kan være i Kontakt med den Løn og Prispolitik, der skal gælde efter 1. April.